

Bier, Bloed & Modder

een rugbyfanzine

Rugby-tournooi

10-11 MEI

toegang gratis

zaterdag en zondag van 11-17 uur
sportpark 'De Eendracht 2'

Amsterdam Geuzenveld

met o.a. deelname uit

ENGELAND, FRANKRIJK, WAGES

**DOWNLOAD
VERSIE**

Jaargang 3,
Nummer 11

'Als ik rugbypalen zie weet ik dat er beschaving in de buurt is. Al is het maar een dun laagje.'

RFC Oosterwijk Oysters, opgericht 1976

Refrein:

Licht- en donkerblauw echte helden

Licht- en donkerblauw kampioen!

Oysters heersen op alle velden

Daar kan niemand iets aan doen.

Een Oyster is een taaie
ja, die houdt de bal wel
vast
Kan geweldig tackelen
en niemand die zo passt
Kijk 'm weer eens
scoren
tjonge wat een kick!
Na afloop altijd feesr
want de Oysters winnen
dik
HE HE HE

Refrein

Een Oystershart is prachtig
ja het is een mooi bezit
Boordevol gezelligheid
met een beetje pit
Hij is er echt voor iedereen
voor groot maar ook voor klein
Ik ben geweldig trots
da'k 'n Oysterke mag zijn!
HE HE HE

Licht- en donkerblauw echte helden

Licht- en donkerblauw kampioen!

Oysters heersen op alle velden

daar kan niemand iets aan doen

Oysters heersen op alle velden

Oysters Kampioen !!!

Melodie: In 2016 bestonden de Oysters 40 jaar, maar was er nog steeds geen clublied. Oud-jeugdinternational en eersteteamspeeler Joris van den Braak belde neef Erik Potters, die o.a. muziek voor de Efteling geschreven had en samen schreven zij een 'mars' voor hun strijdlid voor de Oysters. Een paar dagen voor het achtste lustrum bood Joris het clublied aan op YouTube aan de jarige club.

Tekst: Joris is ook al jaren actief in allerlei carnavalsbandjes dus een tekst schrijven waarin clubliefdede en leut samenkomen was voor hem een peulenschil. Carnaval en rugby kwamen zo bij elkaar, 'laat je zorgen even thuis en geniet van het spel op het veld.'

Voor het tiende lustrum over drie jaar hoopt Joris overigens een nieuwe versie van het strijdlid op te nemen met in ieder geval een groot koor aan spelers voor de refreinen.

Als je deze woorden onder ogen krijgt maken we ons op voor Ameland en kijken we vooruit naar het grootste rugby-evenement van 2023, het WK in Frankrijk. Maar zijn we daar wel op voorbereid? De vorige keer dat het WK in Europa werd gehouden en we bijna alle wedstrijden via Ziggo konden kijken was acht jaar geleden. Het leidde tot een toename bij de jeugd van 20% meer spelers en indirect tot het oprichten van tien nieuwe clubs. Het WK in Japan vier jaar geleden was qua wedstrijden waarschijnlijk de beste ooit, maar het feit dat de wedstrijden vaak overdag werden uitgezonden leverde niet de 'buzz' op die we willen. Vanaf vrijdag acht september gaat het echter los in Frankrijk en kunnen we weer volop genieten van de beste teams en spelers van de wereld op onze televisie en zullen veel Nederlandse ruggers de wedstrijden in de stadions gaan bekijken. Dit is dé mogelijkheid om rugby definitief op de kaart te zetten en de aantallen die vooral bij de senioren door twee jaar Corona zijn teruggelopen terug te krijgen. Overdrijf ik? Als we bedenken dat het volgende WK in Australië is en dat van 2031 in de Verenigde Staten, dan zullen we dus op zijn minst twaalf jaar moeten wachten voor er weer een WK in Europa zal plaatsvinden. Maar stel je voor dat Zuid-Afrika het WK van 2035 krijgt of dat World Rugby verder gaat met haar ontwikkeling en Argentinië dat WK gunt?

We hebben tot nu toe bar weinig aan initiatieven gezien, maar voor we in onze zomerslaap gaan is het zaak om de campagne voor het WK klaar te hebben. Zijn er genoeg jeugdtrainers om de nieuwe golf van spelertjes op te vangen en hebben jullie medewerkers om leuke evenementen te organiseren? En gaat Rugby Nederland met haar grote sponsors Ziggo en Grolsch een gezamenlijk plan uitvoeren, want dit is namelijk hét moment. Ruggers, laat deze unieke kans niet schieten!

Veel leesplezier

Bier, Bloed & Modder wordt gemaakt door Redaktiekollektief 'The Odd-Balls'; Doedelzak, Goof, Hopeloos of Laveloos, Jan-Julius Bokkepoot, Kap'tein Aardbei, Paper Cut en Sjaanèdt

Medewerkers aan dit nummer: Leo Bogers, Joris van den Braak, Ron Deinum, Patatje, Pieter Tolsma, Dennis Verbruggen, Ad Wagenmakers, de Diemen Wanderer en Bart van Zijst.

Voorkant: Een Ctrl C/Ctrl V Productie (TM)

Op onze Facebookpagina vind je alle foto's uit dit nummer, groter en de meeste in kleur:
<https://www.facebook.com/The-Odd-Balls>

Redactieadres: BBMfanzine@gmail.com

Website: www.bierbloedenmodder.nl

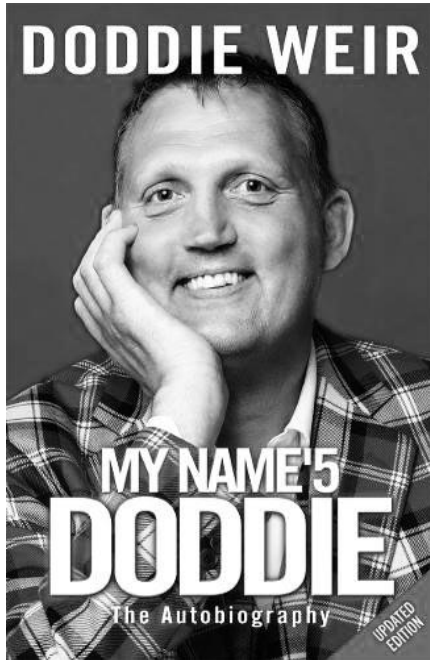
Postadres: P/a Bernhardstraat 46, 3248 AD Melissant

Abonnement vanaf € 12,- voor vier nummers. Kijk op onze website, ook voor staffelabonnementen.

Abonnement buitenland € 17,50 voor vier nummers.

LEESVOER: MY NAME'S DODDIE

“When life gives you lemons, pop them into a large Gin and tonic. I have my own gin now, you know.... Cheers!” is een van de laatste dingen die de grote vriendelijke reus genaamd Doddy Weir aan de wereld heeft willen meegeven. Een opgewekte laatste noot, van een groot vrolijk en opgewekt man. George Wilson “Doddie” Weir is een ontzettend bekende naam binnen de rugbywereld en daarbuiten. De 1 meter 98 grote gigant was een pilaar (lock) voor Schotland de British & Irish Lions. Doddie speelde tussen 1995 en 2002 voor de Newcastle Falcons en van 2002 tot 2005 voor de Border Reivers.

In ‘My Name’5 Doddie’ vertelt Doddie, ooit door de legendarische commentator Bill McLaren beschreven als “on the charge like a mad giraffe” openhartig, maar met een serieuze toon, zijn verhaal over een te kort leven, wat hij tot in het maximale geleefd heeft. Het boek bevat een aantal van de mooiste rugbyavonturen die Doddie heeft

mogen meemaken, zoals toen hij in 1999 voor de Barbarians mocht uitkomen en het aan de stok kreeg met rugbylegende Martin Johnson en een rake klap op zijn kaak kreeg, maar rechtovereind bleef staan. En de befaamde British & Irish Lions tour naar Zuid-Afrika in 1997, waar hij helaas vroegtijdig moest afhaken door het oplopen van een blessure. Maar Doddie is ook erg openhartig over zijn leven nadat hij met MND (ALS) werd gediagnostiseerd in 2016 en wat dit voor impact op hem en de mensen om hem heen heeft. Doddie neemt ons mee in hoe het verder gaat als je de diagnose van een niet te genezen ziekte krijgt en hoe hij besloot om door te vechten, ‘This is the card I’ve been dealt so I’ve just got to crack on’. Hij vertelt over de oprichting van de ‘My Name’5 Doddie’ foundation, die sinds het oprichten miljoenen binnengehaald heeft en gedistribueerd heeft in de missie om mensen die met MND leven, hun wereld wat comfortabeler te maken.

Naast de vele rugbyavonturen en zijn werk voor de foundation geeft de vrolijke gigant ons ook een inkijk in zijn persoonlijke leven. Van zijn relatie en uiteindelijk huwelijk met zijn vrouw en de geboorte van zijn drie zoons tot hij in 2019 door Koningin Elizabeth de 2^e werd geridderd als. Van de vele rugbyboeken die ondertussen mijn boekenkast vullen, is dit een van de meest oprechte. Haskell vertelt over achterwerken en vuurpijlen, Marler over Sir Best in een bed op wielen in Australië, maar Doddie vertelt zijn levensverhaal in een goudeerlijke combinatie van grappen, rugbyavonturen en ontroerende anekdotes.

Kap'tein Aardbei

VIJFTIG JAAR 7'S IN AMSTERDAM

In het weekeinde van drie en vier juni organiseert AAC voor de vijftigste maal het Amsterdam Rugby 7's toernooi, ‘De Gouden Editie’. Ooit begonnen als een toernooi met twintig ploegen is het evenement uitgegroeid tot een spektakel waar rugbyliefhebbers uit binnen- en buitenland onmogelijk omheen kunnen. In dit eerbetoon laten we vijftig jaar Rugby 7's in Amsterdam de revue passeren.

Waar een zomervakantie al niet toe kan leiden. Toenmalig AAC-voorzitter Toon Bogers was in het begin van de zeventiger jaren van de vorige eeuw op vakantie in het Italiaanse Sorento waar hij een gezin ontmoette dat maar één passie had; rugby. Vierentwintig uur lang, zeven dag per week, ging het nergens anders over, rugby, rugby, rugby en nog eens rugby. Het stel was lid van het befaamde RFC Bridgend uit Wales en stelde aan Bogers voor om eens in Amsterdam te komen laten zien wat rugby echt inhoudt. Het idee om Britse clubs naar Amsterdam te halen voor een internationaal toernooi liet Bogers daarna niet meer los. Het leek hem weinig zinvol een ploeg voor maar één wedstrijd naar Nederland te halen. “Bij een Sevenstoernooi kun je veel teams uitnodigen en je kunt meer wedstrijden spelen.” liet hij in 1989 optekenen in Trouw. En je had aan zeven spelers genoeg.

Sevens rugby zou zijn bedacht door een Schotse slager in de negentiende eeuw. In 1883 vatte een groepje wijze mannen in het Schotse Melrose het idee op om een sportevenement te organiseren om fondsen te werven. Een rugbytoernooi zou daar mooi inpassen. Maar met volledige teams zou dat lastig worden. David Sanderson kon zich op dat moment herinneren ooit een toernooi in het buitenland te hebben gespeeld met een gereduceerd aantal spelers. En zo kon het gebeuren dat op 28 april 1883 zeven clubs meededen aan het eerste Melrose Seven-a-Side toernooi met wedstrijden van twee keer vijftien minuten. Melrose, met Sanderson als aanvoerder, en winnende try scorer won het toernooi. Of, zoals tegenstander Gala claimde, de winnende try inderdaad buiten de officiële speeltijd werd gescoord valt niet te achterhalen.

Negenentachtig jaar na dat eerste Melrose toernooi organiseerde AAC op zaterdag 13 mei 1972 zijn eerste Seven-a-Side toernooi. Negen Nederlandse en elf buitenlandse ploegen speelden in vier poules van vijf om de Zilveren Pier, het kleinood vervaardigd naar het voorbeeld van de Pier van IJmuiden. Namens Nederland zien we in het archief van AAC-er Pieter Tolsma de clubs NFC (tegenwoordig ARC), AAC, 't Gooi, DSR-C, HRC, LSRG, RRC en RCH staan. Het was nog de tijd dat de afkortingen gewoongood waren. Zo wisten we ook wel uit welke stad clubs kwamen. Het Nederlandse rijtje werd compleet door een team onder de welluidende naam J. Boyd 7. Josef Boyd was in die tijd een bekende kroegbaas in Amsterdam en een vaak geziene gast langs de Nederlandse velden, herkenbaar aan zwarte bolhoed en wandelstok. Josef was altijd een van de eersten die zich inschreef (als toeschouwer) voor de buitenlandtrips van AAC en had voor dit eerste toernooi een invitatie team mogen samenstellen. Een man met een kritische blik op clubs en spelers: “Als je in het circus werkt met een aap die niet kan klimmen, moet je niet proberen die aap te leren klimmen maar een andere aap kopen”, lichte Boyd zijn selectieprocedure graag toe.

Het invitatieteam van Jozef Boyd zou de trend zetten voor de latere Sevensteams waarbij spelers van verschillende clubs door een initiator/sponsor voor het toernooi inschreven.

Mannen van het eerste 7's uur, v.l.n.r. Toon Boger, Ben Ziepeerder, Ko Staneke, Arnold Michel en Hans Brian

Anderlecht, RFC Liège en zeven Engelse clubs zorgden voor de buitenlandse inbreng in 1972. Landsdown kwam zelfs met drie teams en Cambridge met twee. Landsdown uit Dublin was de grote favoriet voor de toernooiwinst, maar verloor verrassend de finale van het Engelse Walsall met 18-12.

AAC bleek met zijn Sevenstoernooi een succes te hebben aangeboord, want een jaar later deden er al zesendertig teams uit zeven landen mee. Opnieuw won Walsall, in de finale versloeg het ditmaal Bedford met 22-6. De verhalen die de Britse deelnemers mee terug naar huis namen verspreidden zich als een olievlek over de eilanden. "Topsport in een ontspannen sfeer", was het credo in Amsterdam en dat sprak die Britten wel aan. In 1974 stuurde het machtige London Welsh een invitatieteam onder de naam The Voyagers naar Amsterdam. Niet om te genieten van de ontspannen sfeer op Sportpark De Eendracht maar om de Zilveren Pier op te halen. Dat deden ze dan ook door de in finale Esher RFC met 24-16 te verslaan.

Met de komst en de overwinning van The Voyagers kreeg het toernooi een nieuwe boost. Na 1974 vonden steeds meer invitatie teams hun weg naar Amsterdam. Op een omgebouwd voetbalveld met wat ijzeren palen vastgebonden aan voetbaldoelen, zag je in die tijd zomaar Jeremy Guscott, Gavin Hastings, Terry Holmes, Jonathan Davies, Tony Ward, Will Carling en veel meer godenzonen voorbijkomen. Zeker, ze vonden het gezellig maar kwamen wel voor de prijzen. En het toernooi heeft nooit een stuiver betaald om al deze toppers naar Nederland te halen. Het Schotse Hawick vroeg eens drieduizend gulden om over te komen. De organisatie weigerde. Sterker nog, Hawick werd gevraagd 25 gulden entreegeld neer te leggen. Hawick bleef thuis, om een aantal jaren later eieren voor hun geld te kiezen en toch maar te betalen voor deelname.

Lunchpakketten werden in die dagen nog samengesteld door clubleden, vrouwen en vriendinnen. Een plastic boterhamzakje met een klef wit bolletje met kaas en een klef wit bolletje met ham. Een stukje fruit complementeerde de voedzame maaltijd voor de deelnemers. Bier werd nog getapt in glazen van glas en niemand bekommerde zich erom dat zo'n glas weleens gevuld werd door een jeugdlied

waar je van te voren dacht geen kans te maken. Maar bovenal is rugby broederschap. Het zijn mensen van alle kleuren, geardheden, etnische achtergronden en politieke overtuigingen uit alle lagen van de bevolking die als één man samenwerken. Want als de scheidsrechter de spelers telt en voor de aftrap fluit, doet dat er allemaal niet toe. En dat is wat meer dan een paar seconden nodig heeft om uit te leggen waarom dit de beste sport op aarde is.

Opedragen aan al mijn rugbyvrienden over de hele wereld.

Doedelzak

Ondanks het feit dat de Koronapandemie zo goed als over is en we weer gewoon aan het rugbyen zijn is *Quarantined Chuggers for Qualified Ruggers*. #NoNormies' nog steeds een leuke Facebookgroep, wel bij je eerste post een 'adtje' posten anders krijg je problemen.

GEEN GENADEBROOD

Ik neem u mee terug naar Parijs in 1911 toen Schotland en Frankrijk tegenover elkaar stonden in de Franse hoofdstad. Het resultaat gaf Frankrijk hun eerste overwinning ooit in de Five Nations Championship. Het feit dat Frankrijk met 16-15 won, wordt overschaduwd door het tragische verhaal van een jonge Fransman die die dag op de vleugel moest spelen, ongetwijfeld overlopend van zenuwen en opwinding toen hij per trein naar het noorden reed, door het prachtige Franse platteland, op een dag die hij nooit zou vergeten, om alle verkeerde redenen.

Toen de trein stopte op het station van Lyon, stapte Gaston uit de trein om het stationsbuffet te bezoeken voor een baguette; toen hij was bediend, keerde hij terug naar het perron om zijn trein in de verte te zien vertrekken. Terug in Parijs bood een van de toeschouwers, de Franse sprinter Andre Franquelle, om het team compleet te maken en dat deed hij vrij goed, hij verdiende zelfs nog twee Franse caps mee.

De arme Gaston was uiteindelijk wel op tijd in het stadion voor de aftrap, maar kreeg in niet mis te verstane bewoordingen te horen waar hij heen kon gaan. Hij speelde nooit meer voor Frankrijk en eindigde als planter in Frans Indochina, voordat hij op 15 januari 1929 overleed. Maar Gaston heeft ook een meer verheffende statistiek op zijn naam staan, hij scoorde de eerste drop goal van Frankrijk ooit, tegen Wales in Cardiff in 1908, een stukje geluk toen het thuispubliek 'Bread of Heaven' zong, maar helaas is het dat stokbrood waarvoor hij altijd herinnerd zal worden.

IK MIS RUGBY

Het volgende stukje kwam ik een jaar geleden tegen in de Facebookgroep 'Quarantined Chuggers for Qualified Ruggers. #NoNormies', opgericht ten tijde van de eerste Coronagolf om de verbondenheid tussen Amerikaanse ruggers te behouden. Die groep, waar je jezelf in je eerste post voorstelt door middel van een filmpje van een 'chug', een biertje adten, groeide al snel uit tot een toevluchtsoord voor thuiszittende ruggers van over de hele wereld en leverde vriendschappen online maar ook in het echte leven op die anders nooit hadden kunnen plaatsvinden. Ik ben kwijt wie dit stukje schreef, maar heb het naar de 'Nederlandse' situatie vertaald.

Een vriend vroeg me vandaag: 'Wat is rugby?' Rugby is die vreemde sport die niemand begrijpt, maar niemand durft er grappen over te maken. Het is je eerste training op een koud, modderig veldje in Friesland of je zweert dat het je allerlaatste is nadat je weer tot op je onderbroek bent doorweekt. Het is de knorrige coach die nog steeds honderden kilometers per maand rijdt om zijn mannen te begeleiden. Rugby is bijnamen als Kliko, Patat, Kukident, Lebber, Kaiser, Jingle Balls en Doedelzak. Het is de student uit Montenegro die geen Nederlands spreekt, maar tussen de regels door begrijpt je elkaar perfect. Rugby is de jongen uit het achterbuurt die een bal past aan een notaris, die hem doorgeeft aan een veteraan van de landmacht van 20 jaar, bijgestaan door een metselaar en een neuroloog. Het is de wijze vaderlijke figuur die tien jaar lang heeft gezworen dat elk seizoen zijn laatste was, maar zichzelf intapet, rekt en voorzichtig zijn schoenen aantrekt om toch weer tachtig minuten lang in het veld te staan.

Het is de teamgenoot met wie je vanaf de jeugd samenspeelde, maar die na een verhuizing en verandering van club nu op zondag je bittere tegenstander is, maar nog steeds een van je beste vrienden als je elkaar de andere zes dagen van de week op het werk ziet.

Het zijn de uitstapjes naar velden omringd door nieuwbouwtorens, boerenakkers of windmolenparken.

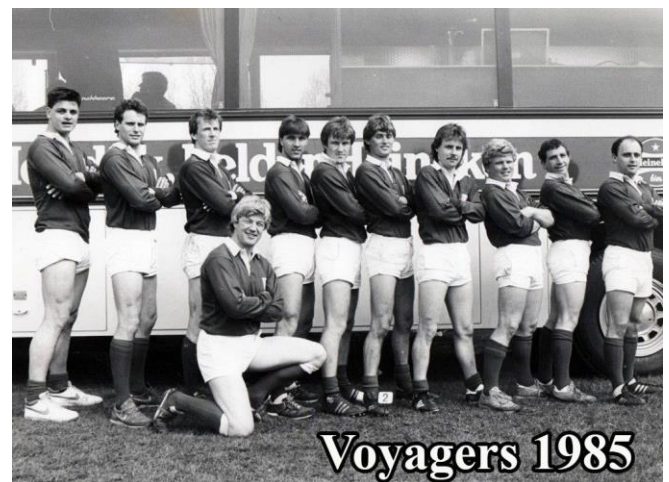
Het is de vreemdeling die je op

straat tegenkomt met een rugbyshirt aan en met wie je eindeloos over het spel kunt praten. Rugby is de zoete kilte van een koud biertje op je lippen na 80 brute minuten, en de honderden liedjes die je samen met je rivalen uit volle borst zingt in een kroeg waar je naakt op de bar danst.

Rugby is het heldendom van Mark Bingham, een speler die weigerde terroristen te laten winnen en op 11 september de cockpit van een gekaapt vliegtuig boven Pennsylvania aanviel.

Rugby is de sport van mannen als Che Guevara, Idi Amin, Willem Alexander, Russell Crowe, George Bush en Andre the Giant. En van Jonah Lomu, Gareth Edwards, Serge Blanco, Joost van de Westhuizen en Martin Jonhson, Het is het hartverscheurende verlies aan het einde van het seizoen dat je voor altijd blijft achtervolgen en de opwindende van een comeback in een wedstrijd 200 kilometer van huis dat zich spontaan had aangeboden als barman, al dan niet liegend over zijn leeftijd.

Zo'n biertje tappen voor die Angelsaksen was trouwens geen sinecure. Zeker in de beginjaren waren die niet gewend aan een Hollands tapje met een schuimkraag van twee vingers dik. Dat soort 'oplichting' leidde nogal eens tot heftige discussies aan de bar. Maar naarmate de jaren vorderden raakten Britten gewend aan onze schuimkragen, ze lieten ons bier er tenminste niet voor staan. Dat trok ook de aandacht van Neerlands grootste brouwer. De biermaker zag een groeiende markt aan de overkant en verbond zich voor vele jaren aan het toernooi. Er kwamen mobiele biertappen, een biertank van 10.000 liter en barmannen gestoken in bedrijfskleding van de brouwer. Diezelfde brouwer heeft het toernooi inmiddels de rug toegekeerd en steekt zijn centjes nu liever in evenementen waarbij auto's rondjes rijden en waar dan weer heel veel mensen naar kijken. Al in de vroege negentiger jaren liet Heineken weten "het toernooi scherp in de gaten te houden". De brouwer van het alcoholisch vocht was de feestsfeer tijdens het toernooi figuurlijk zat. Heineken moest een chic biertje worden en niet in verband worden gebracht met een linesman die zijn vlag had vervangen door een opblaaspop. De Heineken Sevens waren te ordinair geworden. Toenmalig aanvoerder van Nederland XV, Yves Kummer toonde in 1992 in Het Parool begrip voor de gevoelens van Heineken; "Natuurlijk wordt er door een aantal teams rugby van wereldklasse gespeeld, maar voordat je één try hebt gezien, ben je al overdonderd door bizar uitgedoste mensen die zich collectief laten vollopen. Wanneer je al langer rondloopt in de rugbywereld prik je daar misschien doorheen, maar het totale beeld is duidelijk misleidend. Zijn ze nog kwaad ook wanneer er geschreven wordt over de drank in plaats van over het rugby. Nee, dit is niet goed voor de sport. We moeten juist van dat imago af. Rugby is sport, pure sport. Die derde helft hoeft daar helemaal niet zo nodig bij, daarmee breng je het product toch niet op de markt," aldus Kummer.

Al had in de beginjaren zeventig nog niet zijn intrede gedaan, zelfs de computer niet. Onder leiding van Bram van Steveninck en Toon Bogers werden alle uitslagen handmatig verwerkt en vervolgens met een dikke stift genoteerd op een enorm scorebord dat aan de zijkant van het houten clubhuis was vastgeniet. Op de zaterdag was dat een vrij redelijk overzichtelijk klusje. Maar het echte werk begon pas zaterdagavond. Als de deelnemers al lang aan het bier zaten, was de organisatie druk in de weer om de puzzel voor de volgende dag te leggen. Die puzzel was vaak pas in de vroege uurtjes van de zondag klaar en werd dan 'overgestift' op een nieuw, maagdelijk vel aan de zijkant van het clubhuis.

FEUILLETON RC DE BØK ERIN

Aflevering 3: Bolle Hennie

Het was Erik Hardes die daar verlichting in bracht. Hardes werkte bij IBM en mocht een heuse computer lenen. Een ware kledingkast die werd gestald in de jurywagen. Alleen Erik mocht aan de knoppen zitten. Die hele jurywagen was trouwens verboden terrein voor onbevoegden, die zouden tenslotte zomaar tegen de computer aan kunnen stoten. Het uitslagenveld aan de zijkant van het clubhuis is nog wel jaren in stand gehouden. De computeruitdraaien van Hardes hadden het werk van Van Steveninck en Bogers weliswaar voor een goed deel overgenomen, maar AAC is een -of in ieder geval was- een club met tradities.

Nog zo'n traditie is natuurlijk het tenten opslaan op het terrein van Sportpark De Eendracht. HRC was daar voorloper. Het Sevensteam van de Hagenars had daarmee een eigen 'clubhuis' op het terrein, geheel zelfvoorzienend. Misschien vanwege die lunchpakketten die niet in goede aarde vielen? Dat werd niet door iedereen gewaardeerd, de organisatie had immers liever dat er geld werd uitgegeven in het AAC-clubhuis. Niettemin is die constructie jarenlang getolereerd. Van lieverlee groeide en groeide het toernooi. Steeds meer deelnemers, steeds meer velden waarop gespeeld werd. Er kwam zelfs een VIP-tent, een Perscentrum en de lokale tv-zender AT5 ging wedstrijden live uitzenden. Maar met de intrede van de professionalisering van het rugby in 1995 werd het steeds lastiger toppers naar Amsterdam te halen. Hun werkgevers verboden hen simpelweg de oversteek te maken. Het risico op blessures was te groot. Of het toernooi daardoor aan kwaliteit inboette? Zeker niet. Vooral in de breedte is het toernooi meer dan volwassen gegroeid. Natuurlijk zal er altijd een hoekje blijven bestaan voor de pret- en bierteams, social-rugby klinkt aardiger. Maar het aantal ploegen dat daadwerkelijk voor de toernooizege gaat is enorm toegenomen. Waar je vroeger moest zoeken in het programmaboekje op welk veld de toppers te bewonderen waren, ga je tegenwoordig gewoon op de hoofdtribune zitten en laat je verrassen door wat je voorgeschiedt krijgt, allemaal klasbakken. En laten we vooral niet vergeten dat ook het vrouwenrugby een terechte plek heeft gekregen op de toernooi agenda. Ook de vrouwelijk 7's toppers zijn graag geziene gasten in Amsterdam sinds 2005. Dat viel ook de IRB op en in 2012 lanceerde men de IRB Women's Sevens World Series, de vrouwelijke tegenhanger van de zeer succesvolle IRB Sevens World Series voor mannen. Het eerste seizoen 2012-13 bestond uit vier evenementen, met de Amsterdam Sevens als laatste evenement. De 2014-15 World Rugby Women's Sevens Series was de laatste serie met Amsterdam als evenement.

Al dat groei kent natuurlijk ook een keerzijde. De tijden dat je al dat rugbymoois gratis en voor niks voorbij zag komen zijn lang vervlogen. Je betaalt tegenwoordig veertig euro om twee dagen rugby te gaan kijken. Dat is dan inclusief € 2,50 service (?) en VAT (?). Voor een 'Earlybird ticket' (ja, dat bestaat echt) van € 32,50 ben je inmiddels te laat. Bovendien roert de oude garde zich met enige regelmaat. De AAC-ers van weleer, die met hun poten in de Sevensmodder hebben gestaan voelen zich niet meer gezien. Maar wedden dat ook de mopperaars uiteindelijk die vier tientjes aftikken (als ze geen gratis toegang krijgen) om, al dan niet mopperend, twee dagen te kunnen genieten van de vijftigste editie van het mooiste rugbyevenement in Nederland.

Hopeloos of Laveloos

Voor RC De Bøk Erin is het vijf voor twaalf: na een reeks kansloze verliespartijen staat het water trainer-coach Hendrie Platjes en zijn team aan de lippen. Bijltjesdag dreigt voor zelfverklaard rugby-meesterbrein Platjes.

Terwijl de herfstwind door het ~~borrel~~ clubhuis van RC De Bøk Erin raast, zoekt Hendrie wanhopig naar een manier om de beuk erin te krijgen bij RC De Bøk Erin. Door het bulderende gesnurk van prop Rocco ontgaat het Hendrie dat er iemand binnenkomt. Iemand die het bord met de opstelling van RC De Bøk Erin aandachtig bestudeert. Iemand die plotseling vraagt: "Waarom wil je niet winnen?"

Als kleine jongen hield Hendrie Platjes al van taartjes. En van chocola. En van frikandellen. En van bakvet. Liefst met een laag mayonaise. Al snel circuleerden bijnamen als 'Bolle Hennie' en 'Hendrie-keer-opscheppen'. Het waren de 80's en *fatshaming* was nog volstrekt geaccepteerd. Op rugby belandde Hendrie dan ook in dat exclusieve gezelschap tomeloze genieters van de geneugten des levens: de eerste rij.

Hoewel men aandachtig luisterde als Hendrie vertelde over de beste manier om een T-bone steak te grillen, of demonstreerde hoe je handig een varken aan het spit kon spiesen, was het animo aanzienlijk minder als hij zijn ideeën ontvouwde over aanvallende varianten en defensieve strategieën, over slimme backline-plays en vernuftige 'setpiecetactieken'. Want een prop met tactisch benul, dat was net zoiets als een roze eenhoorn of een fly-half met baardgroei. "Bekommer jij je nou maar om de frituur en de bitterballenvoorraad, Drie-keer-opscheppen!", lachten zijn teamgenoten.

Tot op een dag Hendrie's team, in de slotminuten van een belangrijke finale, tegen een 21-17 achterstand aankeken. Hendrie zag zijn kans schoon: hij riep het team bij elkaar en stelde een gewaagde aanvallende manoeuvre voor. Dit keer lachten zijn teamgenoten niet. Integendeel: ze luisterden. Tot plotseling Hendrie's oma vanaf de zijlijn over het veld schetterde: "Bolle Hennie, laat dat toch over aan mensen die er verstand van hebben! Kom, oma heeft een broodje bal met mayo voor je!"

Daverend gelach uit honderden kelen volgde. Tot op de dag van vandaag klinkt de echo na in Hendrie's oren. De schaamte. De vernedering. Het komt allemaal weer boven, door die vijf simpele woorden: "Waarom wil je niet winnen?"

Driftig draait Hendrie zich om, klaar om verbaal uit te halen.

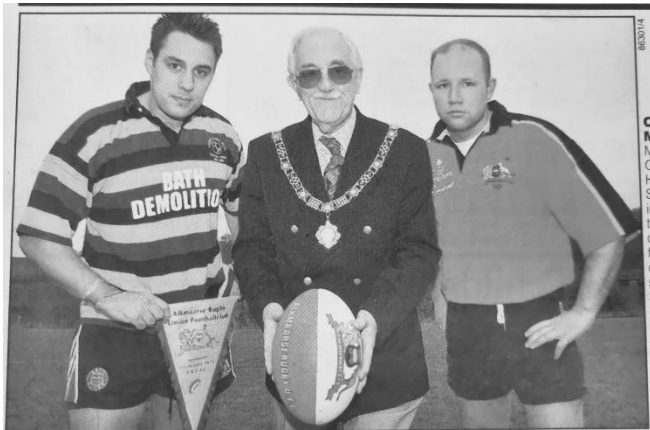
Maar als hij ziet wie er bij het bord staat, stamelt hij alleen: "Wat... Jij?"

Jan-Julius Bokkepoet

WIJSHEID KOMT IN VATEN

ontvangstruimte van het stadhuis. Dat weekend waren we uitgenodigd door Stothert & Pitt RFC, die met 'n Centenary Tournament hun 100-jarig bestaan vierden. Deelnemende teams, onder andere Wolverhampton, Antwerp RC (uitkomend in de hoogste Belgische klasse), Droitwich RFC en nog drie clubs uit Bath. Een team uit Belgrado en het nationale 15-tal van Nigeria moesten helaas annuleren vanwege het niet verkrijgen van visa. De eerste wedstrijd was tegen de gastheren, waarbij de burgemeester de kick-off deed.

De foto hiervan, samen met Alkmaar-captain Perry Klos, stond maandag ook in de krant. Kleine nederlaag en ook de volgende twee wedstrijdjes gingen verloren, blijft lastig met een touringteam. Maar de derde helft en feestavond maakte alles weer goed. Veel zingen, spelletjes, eten en nog meer bier en het varken aan het spit was ook smakelijk. Zondag slaagde Alkmaar erin om één wedstrijd te winnen, en ook onze internationale referee Joop Zandvliet floot weer 'n paar potjes.

In maart 2005 nam bracht Shothert & Pitt een tegenbezoek aan het Alkmaarse rugbycomplex. Nu werd uiteraard wel gewonnen. Het is jammer dat de animo voor trips minder wordt. We gaan wel jaarlijks naar het Ameland Beach Rugby Festival en met een kleiner groepje zijn we recentelijk twee keer naar Blankenberge Belgium Beach Rugby geweest. En natuurlijk binnenkort de vijftig jaar jubileum-editie van de Amsterdam Sevens. Al blijf ik dat nog steeds de Heineken Sevens noemen. Zal wel met m'n dorst te maken hebben... Dus misschien tot ziens binnenkort!

Groeten, Goof

Bigstones8 is een stichting, die in 2021 is opgericht met als doel de rugbyclub financieel te ondersteunen. Een soort "schouder eronder" mentaliteit. Leden van Bigstones8 betalen jaarlijks een bedrag, waarmee verschillende activiteiten van de rugbyclub mee worden ondersteund. Ook worden er jaarlijks activiteiten georganiseerd voor de ondertussen zesenzeventig leden van de stichting. Zo werd er een activiteit op de been geholpen waarbij de leden van Bigstones8 werden ingewijd in de ééneveertig jaar oude geschiedenis van de rugbyclub, waarbij een bezoek aan de lokale whiskeystokerij Drumlin gepaard ging.

Hier werd de enige, echte Bigstones8 Whiskey gelanceerd, volledig betaald uit de voorverkoop aan leden. 'Het idee van de whiskey kwam bij het bestuur van de Bigstones8 weg. Er is binnen de groep beraadslaagd en toen kwam het op de benen'. Echter heeft de stokerij zelf geen rugbyjeugd, 'de stoker is een ondernemer die de club een groot hart toedraagt. Nou ja, heel Havelte leeft natuurlijk een beetje met de rugbyclub mee hè'.

Op het moment van spreken en op het moment van schrijven ligt de whiskey rustig op het vat. En om te garanderen en er zeker van te zijn dat het goed gaat met het vat trekken de leden van RC the Big

Stones er voortaan ieder jaar op uit voor 'The Walk of Whisdom'. In een grote processie van in zwarte capes geklede en met fakkel in hand getooide leden, trekken ze al zingend met het vat door Havelte. De eerste keer dat deze optocht werd georganiseerd was op vrijdag 17 februari 2023. En de eerste ronde van de zogenoemde 'Walk of Whisdom' was een groot succes. 'Ja, het was voor de dorpingen wel even een verassing', vertelt Ad, 'allemaal mannen gekleed in van die zwarte gewaden met fakkel in de hand'. Lachend voegt hij toe, 'maar zodra we vertelden dat we van de rugbyclub kwamen begrepen ze het ook wel weer'. 'Maar, wat zingen jullie het vat dan toe', vroeg ik Ad. 'Het clublied natuurlijk, genaamd Bigstones5, want door middel van zang krijgt het vat een hoeveelheid extra Havelte wijsheid met zich mee. Hiermee krijgt de drank een stukje begeleiding in de goede richting'. Wel werd mij op het hart gedrukt dat het clublied dan wel rept over een Big Stones 5, maar dat het duidelijk mocht zijn dat er geen vijfde team bestaat, nog bestaan heeft! Maar ach, wie weet wat er nog in de met whiskey gevulde pijpleiding zit voor de mooie rugbyclub uit Havelte.

De 'Walk of Whisdom' zal de komende jaren herhaald worden, maar de eerste botteling van de flessen zal in 2024 geschieden. Hiervan zijn de eerste 44 flessen al verkocht. De tweede en derde botteling zullen in 2026 en 2031 plaatsvinden. Dan is de whiskey 10 jaar oud en wordt dan ook vanzelfsprekend beschikbaar gesteld voor het vijftigjarig bestaan van RC The Big Stones in 2032.

Kap'tein Aardbei

OP VISITE BIJ DE BURGEMEESTER

Alkmaarse Rugby UFC en buitenlandse trips. We waren er dol op, maar de laatste jaren is er aardig de klad in gekomen. We hebben wel veel meegemaakt in de loop der tijd. Duitsland, Parijs, Bath twee keer, Swansea, Sittingbourne drie keer, Praag, Edinburgh, Dublin, Benidorm drie keer, Glasgow en Rome.

De eerste keer naar Bath, gelegen in het westen van Engeland en zusterstad van Alkmaar, was in april 1991. Met 'n touringcar vol jonge enthousiaste rugbyers en oudspelers, mannetje of vijftendertig. Na 'n lange busreis door het mooie, heuvelachtige landschap, kwamen we aan bij ons weekendverblijf, 'n mooi landhuis. Maar snel door naar het centrum voor de volgende versnaperingen... De eerste pub die we aandeden heette FILO (First In Last Out) en de verbaasde bardame regelde na de eerste bestelling van 30 pints gelijk versterking. 'n Paar bloemenvaasjes bier verder werd er vanachter de tap geroepen dat er telefoon was voor 'mister Joep Stoep'. Dat moest natuurlijk onze Joop Stoop zijn, maar dan op z'n Engels. Een woordvoerder van het stadhuis van Bath aan de lijn met de vraag waar we bleven. Huhhh? Het bleek dat het Alkmaars Uitwisselings Comité (AUC) een ontmoeting had geregeld met de burgemeester van onze 'twintown'. Alleen waren ze om onverklaarbare redenen totaal vergeten ons in te lichten.

The mayor, Jeff Higgins, zat al ruim 'n uur op ons te wachten in z'n werkkamer om ons te verwelkomen op het stadhuis. Joop kreeg te horen dat de burgemeester hierna verdere verplichtingen had, dus geen tijd meer om ons te ontvangen. Gemiste kans, maar daarom konden wij wel onze 'pubcrawl', de kroegentocht, vervolgen, op zoek naar de mooie authentieke pubs. De volgende dag stond het voorval op de voorpagina van de krant, de Evening Chronicle. Dat weekend twee wedstrijden gespeeld, tegen Keysham RC en Old Sullivans.

Dertien jaar later, in april 2004, gingen we op herhaling naar Bath. Via Hoek van Holland de oversteek gemaakt naar Harwich in 4 uur per turbo-draagvleugelboot. En opnieuw was er een receptie met de burgervader gepland. Maar nu wisten we het natuurlijk wel! Dus een stijlvol ontvangst door de nieuwe burgemeester, David Hawkins. Eerst een rondleiding door het historische stadhuis door z'n officer en daarna de bijeenkomst met de grote stadsbaas. Ons gezelschap in de Guildhall. Er werd enkel wijn en whisky geschonken, even wennen dus na het nodige bier... Na een paar toespraakjes mocht onze voorzitter, Eef Lover, z'n handtekening zetten in een groot officieel boek. Dat hadden onder andere Princess Diana en Prince Charles reeds gedaan, zagen we. Na 'n uurtje informeel babbelen ging het feest verder in de diverse pubs, ons uiteraard wel toevertrouwd. We hoorden later dat de door ons aangeboden Alkmaar rugbybal een mooi plekje had gekregen in de

De Heilige Schrift van Gloucester Rugby Club eist:

Ten eerste, dat de voorwaartsen de bal winnen;

Ten tweede, dat

de voorwaartsen de bal houden;

en derde, dat de driekwarters bier

kopen.

‘M’N GRRASS’

De Castricumse RC begon ooit als Rugbyclub de Kannibalen op een op zijn zachtst gezegd wat heuvelachtig terrein. Op de ene doellijn staande zag je aan de andere kant nog net de dwarslat. Volgens de overlevering binnen de Utrechtse RC had Cas daar hun ijzersterke conditie vandaan. Het veld had overigens geen belijning en in plaats van zijlijnen bevonden zich gespannen touwtjes aan weerszijden van het veld. Omkleden gebeurde enige kilometers verderop, waarna je onder begeleiding van een duinwachter en in het trotse bezit van een groepswandelkaart door het natuurgebied heen richting veld begaf, daarbij nietsvermoedende vogelbespieders verbijsterd achterlatend.

In Zoetermeer bestond ook enige jaren een rugbyclub, nu vooral nog bekend als onderdeel van de GoDeRoZo folklore. Dit was een jeugdcluster van RFC Gouda, RC Delft, de Rotterdamse RC en RC Zoetermeer. Tijdens de Oude Meesters-wedstrijden in Zuid-Holland komen verschillende spelers van toen, elkaar nog geregeld tegen. Toen RC The Bassets een demonstratiewedstrijd speelden tijdens de oprichtingsperiode van de Zoetermeerse zagen ze tot hun stomme verbazing midden op het veld een grote eikenboom staan. “Ach, daar spelen we gewoon omheen”, zei Harry van Oosterom, de grote man achter Zoetermeer, nonchalant en dat gebeurde dan ook zo goed en kwaad als het ging. De accommodatie van RC Zoetermeer was ook bijzonder, namelijk gelegen op een oude vuilstort. Als je onderin een ruck lag kon je de wasmachines nog horen draaien. Elk jaar moest het veld een paar centimeter worden opgehoogd.

Een aardig staaltje van improvisatiekunst was een hoek van het N.F.C. (tegenwoordig Amstelveense RC) veld. Daar wilde maar geen gras groeien wat er ook geprobeerd werd door de veldbeheerders. Bij gebrek aan gras werd onder supervisie van Hylke Pieksma een stuk tapijt gelegd, hoogpo(l)ig, dat dan weer wel.

Bij RC Nieuwegein bestaat grote kans dat spelers in het voor- en najaar groen en wit van het veld komen. Het veld wordt regelmatig geteisterd door ganzenpopulaties op doortocht naar, dan wel terugtocht uit, warmere oorden die even uitrusten ten zuiden van Utrecht. Helaas zien ze de ‘speelakker’ ook als een openbaar toilet en ligt het veld dan bezaaid met groen en witte uitwerpselen. Ontwijken heeft geen zin en je tackle missen is ook geen optie dus uiteindelijk stappen er dan 30 man in Wrotters kleuren het veld af.

Doedelzak

HOOG Plassen EN EEN RAAR TOILET

Het maakt niet uit hoever je kan plassen, de laatste druppels komen altijd op je schoenen terecht.

Afrikaans gezegde

RC Wageningen werd in 1970 als studentenvereniging opgericht, in 1987 ging de vereniging ‘open’ toen ze hun eigen clubhuis konden kopen en werden ook burgers toegelaten in de voormalige kantine van WVV Wageningen. RCW heeft echter altijd een sterke band met de Landbouwwuniversiteit, tegenwoordig WUR, Wageningen University & Research, behouden. In april 1973 ging hun eerste tour naar Frankrijk. Luuk Bosch wist zich het volgende te herinneren voor het lustrumboekje dat in 1992 uitkwam ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan van RCW.

In een oude bus gingen we op weg naar onze eerste wedstrijd in Beauvais en vervolgens naar Parijs om tegen een team van de Université Cité te spelen. Tevens zouden we de international Frankrijk – Engeland in het stadion Parc de Prince bezoeken. De Fransen zouden kaartjes voor ons regelen. Je begrijpt het al, het was niet geregeld en we hebben de wedstrijd op TV gevolgd. An sich voor mij al een ervaring om zo’n wedstrijd op TV te bekijken. (Voor de jongere lezers, Nederlandse rugbyfans moesten het doen met een samenvatting van een paar minuten op Studio Sport voorzien van commentaar van Hans Brian in die jaren als er überhaupt al aandacht werd besteed aan rugby, red.)

Een eerste happening vond plaats aan de Belgisch-Franse grens. De eerste, echte stop, alwaar de buschauffeur moest opgeven hoeveel diesel hij in zijn tank had. Op basis hiervan diende hij invoerbelasting te betalen. Hij werd niet geloofd, dus werd zijn tank qua volume en qua inhoud opgemeten. Dat gaf ons volop de gelegenheid om uit de broek te gaan. Aldus geschiedde en het werd een wedstrijd wie het hoogst kwam tegen zo’n grote lichtmast. Deze staan er nog steeds. Dit werd in alle rust aanschouwd door een Franse douanier, die nadat wij klaar waren, scherp had waargenomen wie de winnaar was. Deze werd door hem opgebracht, onder het mom van het vervuilen van Frans eigendom. Daar stond een straf op; Franse woorden om uit te drukken wat wij hiervan vonden schoten tekort, maar de douanier had wel door wat onze gevoelens waren.

Wie schetst onze verbazing toen na enkele minuten de winnaar terugkwam met een emmer water en een bezem en de opdracht kreeg om de paal schoon te schrobben. Nadat dit naar tevredenheid was verricht, mochten wij verder.

Behalve dat de bus moeite had met de heuvels in Noord-Frankrijk, was de chauffeur ook de weg kwijt. In plaats van 18.00 uur kwamen wij pas om 21.30 uur aan bij de school, een voormalig buiten van de Franse koninklijke familie. Direct naar de eetzaal, alwaar de rugbyers en de kok met zijn medewerkers met smart op ons stonden te wachten. Wij stierven bijkans van de honger en zaten in no time aan tafel.

Na de soep, waarbij wij in hoog tempo het stokbrood nuttigden kregen wij, dachten we, de hoofdschotel, namelijk aardappelen, groente en vlees. Echter wat geschiedde, we kregen een theeschoteltje met salade vergezeld van wederom gevulde mandjes met stokbrood. Het tijdstip voor de grote communicatiekloof was aangebroken. Terwijl wij wachten op de rest van de warme maaltijd, stond het keukenpersoneel te wachten op het uitserveren nadat wij de groenteschotel hadden genuttigd. Onderwijl aten wij brood en brood en brood, totdat iemand van ons zei: "Laten we de salade maar opeten, want we krijgen dorst." Deze hadden wij nog niet genuttigd of de keuken keek blij en wij daarna. Want toen kwam de warme maaltijd, waarnaar wij snakten om hem te consumeren en de keuken om hem uit te serveren.

Die nacht was een disco georganiseerd met een enorme pan sangria. Heerlijk, maar ook zo gevaarlijk. Het slaapgebouw was volledig symmetrisch gebouwd en afhankelijk of je links dan wel rechts binnen kwam, was de derde deur rechts een toilet dan wel een slaapkamer. Welnu, wat geschiedde? Terwijl ik op mijn kamer zit, komt Hein van Dijk binnen die van de verkeerde kant was binnengekomen. Op die kamers stonden kasten die erg veel leken op toiletten. Na de vraag van Hein: 'Ben ik aan de beurt?' en mijn bevestiging stapte hij de kast binnen, merkte op dat er veel jassen hingen en deed zijn kleine boodschap. Vervolgens kon hij de knop om door te trekken niet vinden en zei 'wat een raar toilet' en verliet al mopperend de kamer. Ik heb zeker een 5-tal minuten schaterlachend op mijn bed gelegen.

Bier, Bloed & Modder wil rond het WK iets speciaals doen, een prachtige en unieke, dubbelzijdige kleuren uithaalposter, maar daar zijn wel extra centjes voor nodig.

Wij zijn daarom nog op zoek naar een paar bedrijven, clubs of personen die voor € 50,- hun logo of naam op de poster krijgen, 20 exemplaren van het WK-nummer én bovendien een kwart kolom voor jouw boodschap.

Heb je interesse neem dan voor 1 augustus contact op met Sjaanèdt: bbmfanzine@gmail.com

SPELER PASPOORT

Naam: Jeroen van Drommelen

Bijnaam: Patatje

Leeftijd: 31

Clubs: Elke Blauwe Plek Wordt Uiteindelijk Paarse Trots, Rugby Club Wageningen

Positie: Hooker, Prop of Flanker

TATTOO PASPOORT

Wanneer: 11-06-2021

Artiest: Patrick Collin (voormalig prop van The Wild Rovers) van Collins Tattoo

Ontwerp: Patrick en ik

Waarom: Altijd al een Tattoo gewild voor mijzelf. Iets waar ik trots op ben en wat ik zelf kan zien zonder een spiegel nodig te hebben.

Bijzonder detail: Het begon met het idee voor Tattoo, jaren over nagedacht en nooit echt dat ene gevoel gehad van 'Ja, dat is het'. Elk jaar is er een geweldig toernooi in het stille Noorden op een van de mooiste eilanden van ons Land, Ameland Beach Rugby Festival. Elk jaar weer organiseert ik met de Tourcommissie, voor Rugby Club Wageningen de trip naar het Festival. Eén van mijn taken is een ontwerp maken voor onze dames- en heren shirts. Dus voor Ameland trip een shirt bedacht met het Thema Flatliners (Till Death Do Us Party). Sommige zullen dit shirt wel herkennen van een aantal jaar terug op Ameland Beach Rugby Festival. Met daarop een flatliner en tijdlijn van het weekend zelf. Een jaar erna kreeg ik een keuring vanuit mijn werk en daarbij kreeg ik ook een ECG, met deze ECG en het ontwerp van het Amelandshirt ben ik naar Tattoo artiest Patrick gegaan. Als Eerste rijer van de The Wild Rovers wist ik dat hij de juiste persoon is om mijn ideeën uit te werken. En uiteindelijk met Passie en Trot voor de Rugby deze Tattoo laten zetten op mijn rechteronderarm.

Regelmatig na een wedstrijd hoor ik de tegenstanders zeggen, 'vette Tattoo man, ik zag het in een ruck' en dat geeft een tof en goed gevoel. Zo krijg ik toch waar voor mijn levenslange liefde voor de sport!

Voor een kleurenfoto kijk op de FB-pagina van The Odd-Balls. Heb jij zelf een bijzondere, rugby gerelateerde tattoo, of ken je iemand die dat heeft? Neem dan contact op met ons via BBMfanzine@gmail.com

Op 1 december 2021 ben ik met pensioen gegaan. Ter gelegenheid daarvan ben ik met wat Diemen rugbyvrienden op 20 november naar Parijs gegaan. Op vrijdagavond eerst eten bij Le Procop en de dag daarna Frankrijk tegen Nieuw-Zeeland. Bills noemt die wedstrijd wel drie keer in zijn boek. Een wellhaast goddelijke Romain Ntamack die vanuit zijn eigen goalgebied in de 61^e minuut met de bal begint te lopen en minstens drie All Blacks het nakijken geeft. Het Stade de France ging uit zijn dak. 40-25 voor Frankrijk.

Diemen Wanderer

Laat hem niet toeslaan !

Bewaak het rugbyerfgoed
Je oude clubbladen, boeken,
programma's en ander oud
papier is veilig bij ons.

BINNENVLIEGEN

In 1930 dacht Sam Tucker dat zijn interlandcarrière over was. Het was 18 januari en Engeland speelde in Wales, maar Sam zat te lunchen in een restaurant in Bristol. Om half één stormde een koerier buiten adem het etablissement binnen. 'Je moet voor Engeland spelen, Rew is geblesseerd, je moet nu vertrekken.' De trein van Bristol naar Cardiff was net tien minuten daarvoor vertrokken dus er bleef mar één mogelijkheid over, vliegen. Dat was in die dagen nog een behoorlijke uitdaging, maar Engeland had hem nodig dus Sam zorgde dat hij zijn bolhoed en rugbytas kreeg en spoedde zich naar het vliegveld. 'Er is geen 'aerodrome' in Cardiff dus je enige kans is om t elanden in een open veld.' Sam en de piloot stapten in een dubbeldekker en vlogen een uur voor de aftrap boven een bomvol Arms Park, maar nu nog een landingsplaats. Gelukkig vonden ze een veld en Sam wist een vrachtauto aan te houden. 'Een pond als je me naar het stadion brengt' kocht hij de chauffeur om en met nog vijf minuten voor de aftrap stormde hij de kleedkamer binnen. Daar stond de in allerhaast van de tribune geplukte Norman Matthews al omgekleed klaar, want Sam was als 'onbereikbaar' opgegeven. Eens omgekleed beleefde Sam een geweldige wedstrijd die Engeland met 3-11 won en zou hij nog vijf keer voor Engeland uitkomen. De arme Norman Matthews zou echter nooit in het witte shirt met de rode roos spelen.

DE RIK HERWIJER (OOK WEL N9) CUP

Er gaat niets boven een derby tussen twee rugbyclubs die maar één team hebben en veroordeeld zijn tot samenwerking en bittere rivaliteit. In 2013 trokken RC Den Helder (opgericht 1975) en de Schager Rugby Club RUSH (Rugby Union Schagen Holland), drie jaar later opgericht en niet te verwarren met de moeilijke muziek makende progrockgroep uit Canada, met één bus richting Gent om daar deel te nemen aan hun jaarlijkse Paastoernooi. Op de eerste dag deden ze nog met twee teams mee, maar zoals zo vaak op dat soort toernooitjes slaat de kater altijd toe na de feestavond en op dag twee besloten ze met een cluster verder te spelen en dat leverde nog een mooie prijs op. In de bus terug naar huis ontstond ergens tussen Gent en Den Helder het idee om voortaan hun onderlinge wedstrijden te spelen om die bewuste beker die de naam 'N9 Cup' kreeg, genoemd naar de weg waarover je het grootste gedeelte van de 23 minuten rijdt die RUSH en RC Den Helder scheidt.

Een van de spelers van Den Helder die de N9-Cup in Gent had veroverd was Rik Herwijer en anderhalve maand na het behalen van de beker overlijdt hij bij een noodlottig verkeersongeluk op die bewuste N9. Rik was na een nachtdienst in Amsterdam op weg naar huis en viel in slaap in een bocht vlak bij de afslag naar Schagen. Hij was een paar dagen voor het Paastoernooi voor de tweede keer vader geworden en mocht maar 27 jaar oud worden.

De uitvaart van Rik werd geleid door zijn clubgenoten van RC Den Helder vanaf het veld waar hij zoveel wedstrijden speelde. Natuurlijk waren er ook veel spelers en vrienden van RUSH aanwezig en ter plaatse werd besloten dat er voortaan om de Rik Herwijer Cup zou worden gespeeld en maakte een vreselijk ongeval een einde aan de naam N9-Cup nog voor er één keer om gespeeld was. Ook al voordat de traditie van de Rik Herwijer Cup was geboren vormde de onderlinge strijd het hoogtepunt van het seizoen, zoals Den Helder voorzitter Bart van Zijst zegt 'het zijn beladen duels, maar we blijven altijd vrienden van elkaar'. RUSH-aanvoerder Dennis Verbruggen meent 'dat iedereen tijdens die wedstrijden net even iets meer kan brengen'.

Rik was bloedfanatiek en dat leidde regelmatig tot blessures bij hemzelf en verbaasde blikken bij de andere 29 spelers op het veld als hij weer eens tegen zichzelf speelde. Toch was hij een gewaardeerd lid en trainde hij met veel liefde de Cubscluster. Ook Dennis trainde aan aantal jaar met veel

plezier samen met Rik de jeugd van beide clubs. De eerste editie om de beker in oktober 2013 was een emotionele en gedenkwaardige wedstrijd, Rik was tenslotte 4 maanden daarvoor overleden. De meeste edities werden door RSUH gewonnen, maar in mei vorig jaar wist Den Helder hem terug te veroveren om hem in oktober weer af te moeten staan aan de aartsrivaal uit Schagen waar hij vandaag de dag nog te bewonderen is in clubhuis 'De Keet'.

Rik in de aanval tegen RUSH 2014

De komende editie markeert 45 jaar sportieve rivaliteit tussen de twee clubs en wordt een heel bijzonder volgens Bart, 'want dan krijgen wij de beker weer terug'. Dennis kan

daar slechts hartelijk om lachen. Overigens zijn De kinderen van Rik. Michael en Aiden, door zijn club lid gemaakt totdat ze 18 jaar zijn.

Doedelzak

DOORZETTINGSVERMOGEN

Op 5 april 1986 werd EZRC Oemoemenoe-speler Wilco Bouwens uitgeroepen tot jeugdspeler van het jaar. Samen met de Colts van Oemie speelde hij dat weekeinde in Utrecht een toernooi en zijn team behaalde de vijfde plaats, maar de trofee voor beste speler ging naar hem. Daarmee was hij de eerste Zeeuwse speler die hem wist te winnen. Arno Seijbel slaagde daar trouwens in het seizoen '88- '89 ook in.

Volgens de speler van Jong Oranje had hij zijn uitverkiezing zeer waarschijnlijk te danken aan zijn inzet. "Ik moest het verst reizen, maar ik was er altijd en ook meestal als eerste bij de trainingen." Er waren ook dagen dat het hem niet lukte terug naar huis te komen. "Dat gebeurde twee keer. Dan stopte de laatste trein in Bergen op Zoom en moest ik maar zien hoe ik thuiskwam." Dat ging dus niet, want hoe hij ook probeerde, geen auto nam midden in de nacht die eenzame lifter mee. Van ellende ging hij dan maar lopen langs het spoor tot hij bij station Kruiningen-Yerseke arriveerde, zo'n 28 kilometer verder. "Dat zou ik nu nooit meer doen en raad ik ook niemand aan. Want dat was en is natuurlijk levensgevaarlijk. Ik moest toen ook een paar keer de berm in springen omdat er een goederentrein aankwam. Bij Kruiningen-Yerseke was het inmiddels licht geworden en liep ik vervolgens naar de A58, gelukkig maar één kilometer verderop, om al liftend in Middelburg te komen."

FRANKRIJK – WALES 1985

Ik kom graag nog even terug op het door The Odd-Balls (FB groep die ook *Bier, Bloed & Modder* uitgeven) aanbevolen boek van Peter Bills: *Le Coq: A Journey to the Heart of French Rugby*. Ik vond het een echte page-turner. Je kan na het lezen moeilijk de neiging onderdrukken om meteen in de auto te stappen en af te reizen naar Zuidwest-Frankrijk om rugby te kijken, clubs te bezoeken en zeker ook om te eten en te drinken. Ik moet eerlijk zeggen dat ik een meer historisch boek had verwacht. Dat is het niet. Het is meer een Odyssee. Misschien wat zeurderig, maar ik vind Bills wat betreft de receptiegeschiedenis van rugby niet helemaal compleet. Hij vergeet bijvoorbeeld de rol die de lycees hebben gespeeld bij de verspreiding van rugby en ook de rol van De Coubertin en de Frans-Pruisische oorlog zijn onderbelicht. Als een rode draad loopt door het boek de teloorgang van het Franse amateurrugby als gevolg van de professionalisering. Ik was een aantal jaren te gast bij Bective Rangers in Dublin voor een lunch voorafgaand aan een interland van Ierland en daar hoorde ik precies dezelfde geluiden dat deze prachtige oude club aan het 'struggelen' was om te overleven.

Ik ben sinds mijn eerste bezoek aan het Parc des Princes in 1978 een groot fan van Les Bleus en le flair du rugby. Ik herinner mij op zaterdag om 6 uur 's ochtends met een gehuurde bus vanuit Amsterdam op weg om dan om 12 uur te parkeren bij café les Deux Stades bij het stadion. Kaartjes hadden we niet; we kochten ze ter plekke bij een van de mannetjes aldaar. Vervolgens wachten tot 3 uur voor de wedstrijd begon. Ondertussen arriveerden supporters uit de Midi die langer onderweg waren geweest dan wij. Dorstig als we waren, lieten ze ons meedrinken uit hun in leren zakken meegebrachte wijn. Met een merkwaardige mix van bier en rode wijn betraden we uiteindelijk dan het stadion.

30 maart 1985 zou mijn mooiste ervaring met het Franse rugby worden. Bij ons in Diemen speelde toen een Ierse jongen die bij Nike werkte. Dit bedrijf sponsorde indertijd de FFR. Enfin na de wedstrijd tussen Frankrijk en Wales nodigde hij mij uit om mee te gaan naar een of andere chique nachtclub aan de Champs Elysees waar beide teams zich te goed deden aan de duurste champagnes en een overvloed aan spijzen etc. Ik bevond mij toen te midden van de wereldtop aan rugbyers, rugbybonzen en enkele veteranen waaronder Gareth Edwards. Mijn Ierse vriend heeft toen nog een bal geregeld waarop alle handtekeningen van het Franse team staan. Dat zijn de mannen waar Bills het ook regelmatig over heeft zoals Garruet, Blanco, Esteve, Lescabourra en Sella. Ook Rives en Fouroux staan erop. Rives speelde toen niet meer voor Frankrijk maar was wel op het feest. Ik heb wat foto's bijgesloten van de bal die nog steeds een ere plek heeft in mijn mancave. Ook de opstelling van die dag sluit ik bij.